

Милутин Лујо Данојлић

ПОЕЗИЈА ЗА КОСМИЧКА БИЋА

КУПАТИЛО

	└		L
			♠
	П		
	└┐		∇
	N		Ω
	└┐	ε	∴?

JUNG i GOLUB

N

j

↓

G

L

ΨB

АРИСТОТЕЛ

Летот сира. Тристо лета.
Сито сито, рите сила.
Лете ласте истог тела,
Рило осе, тестис риса.
Ори се систола ириса.
Ластари, стари телали,
Отели се и стасали.

КРИТИЧАР

Рачити рк. Чикати чар.
Читати, крчити, рити,
Китити, трачати, арчити,
Чарати, рикати, ритати.
Рат и трик, чак и крик!
Крити и кратити рит,
Три чирака – тачка чакри.

ТРОЛЕЈБУС

Субјел о рт? Болест слуте.
Стрело утробе! Луб и стрес.
Лете бубе, лесбеје бес.
Сестру суботе осуле бусе,
Блеје труле ребусе.
Слет сујете, јетре суре.
То Елбусе беле осе брусе.

ЗЕМУН

Н уме З. Муне зум.
Музеум узме муз.
Не узу, не нему, не земну,
Не уме. Нем музне Му.
Муне ме, мезне ме зез.
У зену му, у музу Уну.
Неум мензу узме умну.

ПАКАО

О, а кап? Као коп.
Као опа, као поп
Како копа око капка,
Око ока, копно копка.
О опака капо као кока.
Паок пао па окапо
Као папак опако.

АБУ ГРАИБ

Би ар губа. Груба.
Рагби буба, риба граби
Руг гуруа, рйга брига.
Игра бурага и бара,
Багра гура, губу граба

Бира, раби бараба раба
А раб у бури бугари.

ПОЕЗИЈА ЗА КОСМИЧКА БИЋА

Ту избија

жути невен цветак,

Ту с' извија

вечни загонетак.

Ђорђе Марковић Кодер

„Роморанка“

Из тог Кодеровог жутог невен–цветка извила се оригинална српска поетика чији је главни загонетач и тумач песник Мирољуб Годоровић, заклето верник Матићеве идеје о поезији као „непрекидној свежини света“ кроз стални дијалог са тим светом „кроз језик и графичку форму“.

Ако је Бранко Миљковић предвидео да ће поезију сви писати, Мирољуб Годоровић је показао да све може бити поезија, да се хаотични природни процеси и безобличне ствари могу уобличити и уредити на основу нових естетских принципа и ослобађајуће природе језика. Пошто за то нема довољно знакова у језичкој конвенцији, песник се потрудио да, уз помоћ науке, открије нове сигнале у неком од језичких, графичких, визуелних или математичких облика.

Бодлер је „шуму симбола“ око себе покушао да изрази језичким знацима, и у томе је имао доста успеха. Међутим, остало је много симбола који нису нашли одговарајући израз у језику. Ту недовољност језика осетили су скоро сви песници од Хомера до наших дана. Неки су тај недостатак отклањали стварајући нове речи, кованице (роматичари) или су речи растављали на њихове молекуларне или атомске честице, као што су то чинили руски симболисти. Ипак, они се нису усудили да изађу из чврсто ограђених граница језичких норми. Те границе је храбро порушио (он скромно каже – померио), **Мирољуб Тодоровић**, утемљивач неоавангардног песничког покрета – **сигнализма**. У новом потском поступку при рађању песме, језик је само једно од могућих средстава за изражавање осећања и мисли, односно процеса у природи и у човековој свести и подсвести. Нови метод стварања омогућава да и други сигнали успешно подигну рампе и песникову машту усмере према неслућеним просторима песничке имагинације. Ти сигнали су разумљиви и у далеким световима космоса у којима се не познаје ни један овоземаљски језик. Тамо се чује и разуме само шапат математичко тачних и течних симбола и визуелних знакова које човек емитује у универзум. Јер оно што се не може вербално саопштити, може визуелно или у комбинацији више медија, користећи и достигнућа и интуицију разних наука. То претакање речи у слике, успостављање односа између ствари и живих процеса у природи, отвара неслућене могућности човековог продора у тајну света. Није случајно што се на почетку двадесет првог века откривају нови сунчеви ситеми и планете које

круже око њих, сличне нашој планети. Заслуга за сва, па и ова открића је, необуздана човекова машта и интуиција стваралачких умова која чини и суштину најчистије поезије.

Ако негде у васиони постоје разумна бића (а то је несумњиво), онда би она већ сада могла да „читају“ и схвате визуелну поезију Мирољуба Тодоровића и његових следбеника.

Ипак, у досадашњој песничкој пракси ми још нисмо открили дубинско значење језичких знакова. Све што смо досад урадили само је пена покуплена са узбурканог мора говора. Мелодија дубина остала нам је недоступна. Време је да се крене и у те походе. Једна од могућности да се уђе и у тај тамни вилајет језика је и анаграмска поетска игра духа. Досад су учињени први покушаји на том пољу, али је тиме само одшкринут малени прозор на мрачном подруму. Сигнализам је на путу да нађе кључеве од тих тајних пролаза. Продор у суштину речи, значиће и сазнање суштине човековог постојања у овом животу и у овом пределу космоса.

Ђорђе Марковић Кодер је свој мали златни кључић за улаз у нови свет поезије предао његовим наследницима при крају деветнаестог века, а Мирољуб Тодоровић, свој дијамантски кључ којим се отварају велике двери песничких могућности, предаје следбеницима сигналистичког покрета у двадесет првом веку. Тако ће његов програм нове поетике заснован на светој српској планини, Ртњу, пре скоро четрдесет година, у ком је поезија означена као „највиши облик егзистенције света“ наставити да се шири универзумом по истим законима по ком егзистира космичка стварност.

Милутин Лујо Данојлић: КОЛАЖИЗАМ